

LT Kaisa Timonen on ihotautien erikoislääkäri, joka on aikaisemmin työskennellyt HUS:n iho- ja allergiasairaalassa sekä ennen erikoistumistaan työterveyslääkärinä. Nykyisin hän työskentelee osa-aikaisesti yksityislääkärinä. Hän on tässä numerossa julkaistavien porfyria-artikkelien kirjoittaja.

”Porfyriapotilaiden tutkiminen, hoito ja seuranta oli antoisaa”

Mistä päin olet kotoisin? Olen kotoisin Itä-Suomesta, Höljäkän kylästä, joka sijaitsee Nurmeksessa. Oppikoulun kävin Lieksassa. Oli onnekasta, että pääsin opin tielle, mikä lapsuudessani ei olisi ollut mahdollista ilman vanhempieni ja sukulaisten uhrauksia.

Miksi sinusta tuli lääkäri? Halusin auttaa ihmisiä konkreettisesti. Suunnittelin jopa lähteväni kehitysmaihin, mikä sitten ei toteutunut. Kotiseudullani työskenteli naispuolisia kunnanlääkäreitä, joita ihailin. Ehkä sekin vaikutti alan valintaan.

Mikä houkutteli sinut ihotautien erikoisalalle? Työskentelin pitkään työterveyslääkärinä, kunnes aloin kaivata selkeästi kliinisempää alaa. Valmistumisen jälkeen olin ollut sijaisena ihotautiklinikassa, josta jäi mieluisat muistot, ja sinne oli helppo palata.

Mikä valitsemassasi erikoisalassa on parasta? Ihotaudit on vahvasti visuaalinen ala, ja diagnoosin oivaltaminen joskus ”silmänräpäyksessä” tuottaa mielihyvää, vaikkei se läheskään aina ole niin helppoa. Potilaskirjo on laaja, vauvasta vaariin. Pitkäaikaiset potilassuhteet ovat antoisia. Temperamentilleni sopii tämä rauhallinen ala.

Miten kiinnostuit porfyrioista? Muistan, kuinka ällistynyt olin aloittelevana apulaislääkärinä, kun ihopatologi ehdotti ihobiopsian perusteella porfyriatutkimuksia potilaalleni, jolla oli rakkulainen ihotuma kädenseselissä. En tiennyt porfyriasta juuri mitään enkä osannut epäillä sitä. Dosentti Kirsti-Maria Niemi oli kerännyt ihonäytteitä porfyriapotilailta jo aikaisemmin ja rohkaisi aloittamaan tutkimustyön. Sytykkeenä toimi myös professori Pertti Mustajoen innostava esitelmä porfyrioista erikoistumisaikani.

Mikä sai klinikon innostumaan tutkimuksesta? Minulla oli onni kerätä tiedot HUS-sairaanhoidopiirin ihoporfyriapotilaista tutkimustyötä varten sekä huolehtia heidän hoidostaan ja seurannastaan. Se oli antoisaa ja kannusti jatkamaan. Oli kiinnostavaa selvittää, minkälaisia ilmiöitä porfyria aiheuttaa ihossa, kuinka paljon näitä potilaita Suomessa on ja minkälainen kliininen profiili heillä on. Muilta porfyriatutkijoilta saamani suurenmoinen apu ja kannustus oli välttämätöntä.

Mikä tutkimuksessa on opettanut eniten? Entä mikä on tuntunut parhaalta? Koska porfyria on monimuotoinen perinnöllinen tauti, olen joutunut perehtymään gene-

tiikkaan, biokemiaan ja hieman sisältäuteihinkin. Tämä on ollut erittäin opettavaista eikä olisi onnistunut ilman moniammatillisen tutkimusryhmämme apua. Yhdessä tekeminen myötä- ja vastamäessä onkin ollut parasta. Myös kansainväliset porfyriakongressit ovat antaneet impulsseja ja tuoneet iloa arjen työhön.

Lääkärimatrikkelin mukaan iloiset kirjoista, kuvista, musiikista ja luonnosta – kerro niistä suosikkejasi. Eläköitymisen myötä harrastuksille on yhä enemmän tilaa. Kirjat kiehtovat – Cervantesista Saarikoskeen. Tomas Tranströmerin runot ovat viimeksi koskettaneet. Kuvataiteista tulee mieleen Turnerin utuiset, huikeat merimaisemat, joissa ikuisuus on läsnä. Kandinskyn ja saksalaisten ekspressionistien voimakasta värimaailmaa katsellessani häikäistyn. Mutta ei tarvitse menä merta edemmäksi kalaan: Outi Heiskasen ja Helene Schjerfbeckin näyttelyt aion luuhata lähiaikoina. Aivan moderneintakin kuvataidetta katselen uteliaisuuttani. Musiikin kuuntelu Bachista Kaija Saariahoon avaa reseptoreja salaperäisellä tavalla. Luontosuosikkejani ovat metsä ja Turun ulkosaariston merimaisemat. ■